

L'originalitat de Marcelino Camacho

JOSÉ LUIS LÓPEZ BULLA, secretari general de CCOO de Catalunya del 1976 al 1995

EL PERIÓDICO DE CATALUNYA, 30 de octubre del 2010

La mort d'aquest gran dirigent sindical que va ser Marcelino Camacho incita a tot un seguit de reflexions sobre la seva decisiva i original aportació al moviment organitzat dels treballadors. Sens dubte, Marcelino va representar una profunda discontinuïtat en la història del moviment sindical espanyol. És a principis dels anys 70 quan el nostre home -en plena dictadura franquista— planteja que l'acció col·lectiva no ha de ser clandestina per complir els seus objectius de millorar la condició de la feina i la vida del conjunt dels assalariats. Això implica, al seu torn, la posada en marxa d'un moviment obert i reivindicatiu, basat en la unitat social dels treballadors. Un pilar bàsic de la proposta és la independència i autonomia sindicals, que té com a base la democràcia deliberativa al taller i l'oficina: l'assemblea. Això, dit en uns moments d'intensa negació i persecució de totes les llibertats, suposa una radical heterodòxia en els plantejaments teòrics i pràctics de la lluita contra la dictadura. Aquesta aportació camachiana al sindicalisme no és el resultat d'una abstracció, sinó de la seva concreta experiència com a treballador de l'empresa madrilenya Perkins.

Respecte i afecte de masses

Ja en aquells temps -és a dir, a principis dels 70— Marcelino era una persona estimada i respectada, una doble condició que l'acompanyarà tota la vida. En realitat, en la meua llarga vida com a sindicalista, no he conegut mai una persona de la vida pública que hagi concitat aquest

respecte i afecte de masses com vaig veure en Marcelino. Acompanyar-lo pel carrer era sobretot un bany de salutacions i abraçades, fins i tot (i especialment) d'aquella gent, de qualsevol edat, que s'aturaven a donar-li la mà, a tocar-lo. Era, per dir-ho així, la metàfora de la democràcia pròxima. Recordo un episodi a Lleida: estàvem dinant en un restaurant, separats per una mampara d'una família nombrosa que celebrava la primera comunió d'un nen. El pare del jovenet va venir i va demanar a Marcelino que anés a prendre's una copeta. Dit i fet, després li va demanar que digués unes paraules. Doncs bé, Marcelino va parlar durant dos minuts (¡una proesa en ell!) i va dir al xaval que aprofités el temps, que estudiés i fos molt formal. La gent va aplaudir com si allò fos una assemblea magna de la Seat o una cosa semblant.

Així era Marcelino. Una persona de la qual va dir un vell cenatista mataroní: «En Marselinu és com jo, però en sap mes». Només des d'aquesta naturalitat podia posar en marxa aquesta discontinuïtat històrica que es diu Comissions Obreres. Un home que, malgrat els llarguíssims períodes de presó, sempre tenia un gran somriure a la cara. Un home que va gestar un gran moviment, que el va veure créixer i créixer.